

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **K. K.**, st. příslušnost Stát Izrael

zastoupený E. Ch.

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. MV-2958-4/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. MV-2958-4/SO-2020 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 17. 10. 2019, č. j. OAM-32584-53/DP-2015 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 16. 9. 2015 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“)

rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-32584-25/DP-2015 žádost zamítlo, neboť se nepodařilo ověřit výši úhrnného měsíčního příjmu požadovanou zákonem. K odvolání žalobce žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-122972-4/SO-2017 uvedené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Následně prvostupňový správní orgán vyzval žalobce ve výzvě ze dne 22. 3. 2019 k doložení aktuálních dokladů nezbytných pro posouzení jeho žádosti. Jelikož prvostupňový správní orgán na základě shromážděných listinných podkladů zjistil, že prokázaný příjem žalobce neodpovídá požadavkům stanoveným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) opět žádost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 17. 10. 2019, č. j. OAM-32584-53/DP-2015. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 2. 2020, č. j. MV-2958-4/SO-2020 odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila.

2. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2020, č. j. MV-2958-4/SO-2020 a domáhá se jeho zrušení.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédla pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
4. Žalobce má za to, že jednak v prvostupňovém jednak v odvolacím řízení prokázal, že jeho pravidelný měsíční příjem odpovídá požadavkům stanoveným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce zdůrazňuje, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podal již v roce 2015. Jeho žádost byla zamítnuta rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 12. 1. 2017, proti kterému se včas odvolal. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 28. 8. 2018 odvoláním napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Prvostupňový správní orgán zaslal žalobci výzvu k odstranění vad žádosti až po osmi měsících. Na tuto výzvu žalobce reagoval zasláním dokladů uvedených v napadeném rozhodnutí a dále dne 30. 4. 2019 v přípisu doručeném prvostupňovému správnímu orgánu informoval, že je zaměstnán v Izraeli a podnikání v České republice provozuje jako vedlejší činnost. Pracovní smlouvu o zaměstnání v Izraeli, opatřenou úředním překladem do českého jazyka žalobce dokládal již k samotné žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a následně na výzvu prvostupňový správní orgán informoval, že jeho zaměstnání v Izraeli trvá. Dále doložil potvrzení svého zaměstnavatele o tom, že je u něj zaměstnán již od 16. 6. 2014 a jeho čistý měsíční příjem ze zaměstnání dosahuje výše 110 000 Kč.
6. Za těchto okolností podle žalobce zcela nepochopitelně vyznívá úvaha žalované o tom, že „... účelem je zamezit situacím, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt nebyl zátěží pro sociální systém České republiky a aby nedošlo k případnému zneužívání sociálních dávek...“. Žalobce dále uvádí, že jeho čistý měsíční příjem dosahuje výše přibližně 114 000 Kč, na

území České republiky vlastní nemovitost, proto si lze jen stěží představit, že by z jeho strany docházelo k zneužívání sociálního systému České republiky.

7. Žalobce zdůrazňuje, že od podání žádosti vydání povolení k dlouhodobému pobytu v roce 2015 do vydání rozhodnutí žalované uplynulo téměř pět let, což představuje dobu potřebou pro získání povolení k trvalému pobytu.
8. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné.
10. K námitce žalobce týkající se průtahů v řízení žalovaná uvádí, že namítané průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí a ne každé nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí představuje nezákonnou nečinnost či průtahy v řízení. Žalovaná k tomu poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69 a ze dne 4. 8. 2010, č. j. 6 Ans 5/2010-140.
11. Dále žalovaná uvádí, že potvrzení o výši příjmu žalobce doložil až po vydání rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a s ohledem na zásadu koncentrace řízení plynoucí z § 82 odst. 4 správního řádu, k takovému důkazu nelze přihlídnout. Žalobce mohl doklad o svých příjmech ze zahraničí doložit již v průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem. Žalobce byl ve výzvě k doložení dokladů prokazující příjem řádně poučen, jakým způsobem je příjmy možné doložit. V této souvislosti žalovaná poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34 a ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 -38.
12. Žalovaná konstatuje, že v napadeném rozhodnutí obecně vymezila účel § 46 odst. 7 písm., b) zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobce konkrétně neprokázal, že jeho čistý příjem dosahuje dostatečné výše. Správní orgán prvního stupně i žalovaná vycházely z dokladů, které měly k dispozici a ke kterým mohly v souladu se zákonem přihlídnout. Rozhodnutí žalované tak není v rozporu s § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu.
13. Ve zbytku žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, které nadále považuje za správné.

IV. Jednání před krajským soudem

14. Ve věci proběhlo před soudem dne 27. 1. 2022 ústní jednání, jehož se zúčastnil zástupce žalobce. V rámci jednání setrval na dosavadním procesním stanovisku. Uvedl, že celá záležitost trvá již 7 roků, přičemž žalobce má stále zájem žít v České republice. V roce 2018 si v Brně (částečně na hypotéku) koupil byt. Kromě příjmů z podnikání (maluje obrazy, měl výstavy v Českých Budějovicích a ve Vídni) má pravidelný dostatečný příjem z pracovního poměru v Izraeli a není tedy žádnou zátěží pro sociální systém. V České republice zhruba 1 rok studuje na lékařské fakultě dcera žalobce; ta je na něm finančně nezávislá. Na základě dvoustranné mezinárodní dohody uzavřené mezi Českou republikou a Státem Izrael s přihlédnutím k zaměstnání žalobce v Izraeli tento nemusí platit v České republice sociální platby. Závěrem zástupce žalobce požádal, aby soud žalobě vyhověl.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou.
16. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce v návaznosti na žádost o pobytové oprávnění za účelem podnikání podanou dne 16. 9. 2015, v níž mimo jiné uvedl, že je hlavním inženýrem u zaměstnavatele zdravotní pojišťovny KLALIT (Clalit Health Service) se sídlem v Tel Avivu, prvostupňovému správnímu orgánu doložil mimo jiné výpis z živnostenského rejstříku, ze kterého vyplývá vznik živnostenského oprávnění žalobce ke dni 21. 9. 2015. Dále žalobce prvostupňovému správnímu orgánu předložil výpisy z izraelského bankovního účtu za období března až srpen 2015 a za období od poloviny července 2015 do poloviny ledna 2016 s překladem do českého jazyka, doklad o zajištění ubytování, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení o neexistenci nedoplatku na pojistné a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, doklad o uzavření pojistné smlouvy o komplexním zdravotním pojištění, včetně jeho úhrady, potvrzení ze dne 24. 9. 2015 o pracovním poměru na pozici krajského inženýra Zdravotní pojišťovny Klalit pro Distrikt Tel Aviv – Jaffa od 16. 6. 2014 s překladem do českého jazyka, pokladní knihu a knihu pohledávek za období od 1. 1. 2016 do 30. 4. 2016 a peněžní deník za rok 2016 ze dne 16. 5. 2016.
18. Prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že na základě žalobcem předložených dokladů není možné ověřit, že úhrnný měsíční příjem z podnikání žalobce dosahuje výše požadované v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-32584-25/DP-2015 žádost žalobce zamítl a neudělil mu povolení k dlouhodobému pobytu.
19. Z žalobcem v rámci řízení před správním orgánem 1. stupně předloženými doklady vyplývá, že ve shora uvedeném období každý měsíc pobíral částku ve výši 13 298 - 16 128 šekelů měsíčně (poznámka soudu kurz šekel: Kč byl cca 1:7), respektive 12 783 -13 981 šekelů ve druhém zmiňovaném období, a že zůstatek na dokládaném bankovním účtu z izraelské banky činil částku od 9 543 šekelů po 63 975 šekelů. Zároveň žalobce předložil potvrzení svého zaměstnavatele zdravotní pojišťovny KLALIT ze dne 24. 9. 2015 o pracovním poměru, z něhož je zřejmé, že žalobce je zaměstnán jako krajský inženýr zdravotní pojišťovny KLALIT pro District Tel Aviv – Jaffa, a to od 16. 6. 2014 a že z jeho mzdy bylo odvedeno sociální pojištění i zdravotní pojištění v souladu se zákonem; žalobce dále mimo jiné doložil pokladní knihu a knihu pohledávek za období od 1. 1. 2016 do 30. 4. 2016 a peněžní deník za rok 2016 ze dne 16. 5. 2016. Dne 24. 4. 2017 žalobce požádal prvostupňový správní orgán o rychlejší rozhodnutí o jeho žádosti o dlouhodobý pobyt, neboť má naplánované výstavy obrazů jak v České republice, tak v jiných zemích EU, podle jeho oprávnění k živnostenskému podnikání; žalobce uvedl, že má velký zájem pokračovat v podnikání v České republice. Dne 29. 5. 2017 bylo prvostupňovému

správnímu orgánu doručeno odvolání žalobce proti citovanému prvostupňovému správnímu rozhodnutí, v němž mimo jiné argumentoval, že má pravidelný příjem ze zaměstnání v Izraeli. V průběhu odvolacího řízení žalobce doložil mimo jiné pokladní knihu za období od 1. 1. 2017 do 27. 6. 2017, potvrzení Městské správy sociálního zabezpečení, potvrzení o komplexním zdravotním pojištění a výpis z izraelského bankovního účtu za období od 9. 12. 2016 do 6. 6. 2017 s překladem do českého jazyka, z něhož vyplývá, že i v uvedeném období žalobce pobíral pravidelný měsíční plat v obdobné výši, jako dokládal za předchozí období (zde ve výši od 12 775 - 17 669 šekelů); aktuální zůstatky na účtu byly ve výši 3 926 šekelů - 33 569 šekelů. Dne 4. 12. 2018 žalobce doložil prvostupňovému správnímu orgánu mimo jiné výpis z nahlížení do katastru nemovitostí, z něhož vyplývá, že žalobce nabyl vlastnické právo k bytu v Brně.

20. Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-122972-4/SO-2017 výše uvedené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. V odůvodnění konstatovala, že s ohledem na zahájení podnikatelské činnosti dne 21. 9. 2015 nemohl žalobce jako začínající podnikatel v době podání žádosti prokázat pravidelnost a dostatečnou výši příjmu z podnikání a proto se jeví se jako logické prokázání příjmu předložením výpisu z účtu prokazujícím příjem plateb ze zaměstnání. Prvostupňový správní orgán se však v rámci řízení o žádosti žalobce vůbec nezabýval jeho tvrzením o pravidelném příjmu z Izraele. Podle žalované měl být žalobce za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), vyzván k předložení aktuálních dokladů o příjmu z domovského státu a je tedy nezbytné, aby prvostupňový správní orgán žádost opětovně posoudil a zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu, a to nejen v otázce úhrnného měsíčního příjmu žalobce, ale i v otázce plnění deklarovaného účelu pobytu a na základě takto zjištěného aktuálního stavu o žádosti žalobce opětovně rozhodnul.
21. Prvostupňový správní orgán výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 22. 3. 2019, č. j. OAM-32584-43/DP-2015 vyzval žalobce k předložení dokladu, ze kterého by vyplýval jeho aktuální (současný) příjem. Jelikož forma dokladu není zákonem o pobytu cizinců stanovena, uvedl prvostupňový správní orgán ve výzvě příklady dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem cizince. Ve vztahu k příjmu zaměstnance bylo ve výzvě uvedeno, že tento je možné doložit zejména potvrzením zaměstnavatele příp. výplatními páskami za příslušné období, mají-li důkazní a vypovídací hodnotu. Příjmy z podnikání pak mohl žalobce prokázat např. platebním výměrem na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období (rok 2018) za současného předložení dokladu Okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období. Ve výzvě prvostupňový správní orgán upozornil žalobce, že posouzení jeho aktuálního příjmu nelze učinit na základě žalobcem předložených dokladů o příjmu za rok 2017 a že rovněž další dosud žalobcem předložené doklady (potvrzení finančního úřadu a příslušné okresní správy sociálního zabezpečení a pojistná smlouva o cestovním zdravotním pojištění) již nejsou aktuální a je zapotřebí doložit nové. Žalobce byl poučen také o tom, že může prokázat částku skutečných odůvodněných nákladů na bydlení. K odstranění vad žádosti byla žalobci stanovena lhůta do 30. 4. 2019.
22. Žalobce na základě výzvy prvostupňového správního orgánu předložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018 s tím, že základ daně činí 52 000 Kč a vypočtená daň 0 Kč. Dále žalobce předložil doklad Městské správy sociálního

zabezpečení Brno s přehledem plateb a pohledávek k 24. 4. 2019, podle kterého činily zálohy žalobce v letech 2018 a 2019 částku 0 Kč, a potvrzení Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 24. 4. 2019 o tom, že žalobce nemá splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti. Žalobce rovněž předložil potvrzení Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 29. 4. 2019 o neexistenci daňových nedoplatků vůči orgánům Finanční správy ČR. Doložena byla také pojistná smlouva o komplexním zdravotním pojištění cizinců na dobu od 25. 4. 2019 d 24. 4. 2021 s potvrzením o zaplacení pojistného. Žalobce dále předložil výpis z katastru nemovitostí ze dne 3. 12. 2018, podle něhož je vlastníkem bytové jednotky na adrese Úvoz 60/64, Brno, kterou užívá ke svému bydlení. Z výpisu z katastru nemovitostí vyplývá, že žalobce nabyl vlastnické právo k bytu na základě kupní smlouvy ze dne 29. 5. 2018 s právními účinky zápisu ke dni 30. 5. 2018. Z výpisu rovněž vyplývá zástavní právo smluvní ve výši 1 300 000 Kč s oprávněním pro Hypoteční banku a.s., jenž bylo založeno smlouvou o zřízení zástavního práva ze dne 11. 4. 2018 s právními účinky zápisu ke dni 12. 4. 2018. Dále doložil kopii pokladní knihy za období od 1. 1. 2019 do 29. 4. 2019, kopii seznamu pokladních dokladů a osvědčení vydané Vysokým učením technickým v Brně o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace žalobce v České republice ze dne 22. 1. 2019. Dále žalobce prvostupňovému správnímu orgánu sdělil, že je zaměstnán v Izraeli a podnikání v České republice provozuje jako vedlejší činnost.

23. Prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 17. 10. 2019, č. j. OAM-32584-53/DP-2015 žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítl, neboť na základě shromážděných dokladů vyhodnotil, že prokázaný příjem žalobce neodpovídá požadavkům stanoveným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců (nebyl prokázán úhrnný měsíční příjem žalobce vyšší než součet částek životního minima žalobce a částky odpovídající normativním nákladům na bydlení). V odůvodnění prvostupňový správní orgán uvedl, že jelikož v případě žalobce nebylo zjištěno, že by na území České republiky pobývala osoba, kterou by bylo nutno považovat za osobu společně posuzovanou s žalobcem, existenční minimum činilo 3 410 Kč. Náklady na ubytování byly určeny částkou normativních nákladů na ubytování pro jednu osobu pro byty vlastníků ve výši 4 670 Kč, neboť žalobce nedoložil žádné doklady prokazující výši nákladů, které hradí v souvislosti se svým ubytováním, konkrétně výši nákladů za služby jako plyn, elektřina, voda. Žalobce byl tak povinen doložit minimální úhrnný měsíční příjem ve výši součtu dvou uvedených částek, tj. 8 080 Kč. Co se týče příjmu žalobce, od základu daně ve výši 52 000 Kč byla odečtena vyměřená daň ve výši 0 Kč a platby na sociálním pojištění ve výši 0 Kč a výsledná částka byla poté vydělena dvanácti podle počtu měsíců zdaňovacího období. Prvostupňový správní orgán takto zjistil čistý měsíční příjem žalobce ve výši 4 333, 50 Kč, tedy o 3 746,50 Kč nižší než částka, kterou byl žalobce povinen prokázat. Co se týče pokladní knihy za období od 1. 1. 2019 do 29. 4. 2019 a seznamu pokladních dokladů správní orgán mimo jiné uvedl, že tyto doklady nejsou způsobilé prokázat tzv. čistý měsíční příjem podnikatele. K tvrzení žalobce, že je zaměstnán v Izraeli a podnikání provozuje jako vedlejší činnost, prvostupňový správce daně uvedl, že žalobce žádný příjem ze svého zaměstnání nedoložil. Prvostupňový správní orgán poukázal na výzvu ze dne 22. 3. 2019, ve které byl žalobce informován, jakými způsoby lze příjem prokázat.
24. Žalobce se proti uvedenému rozhodnutí prvostupňového správního orgánu odvolal. Namítal, že prvostupňový správní orgán porušil § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce nesouhlasil s postupem výpočtu celkové určující částky, kterou je povinen doložit jako

minimální měsíční příjem. Žalobce k odvolání předložil doklady prokazující skutečné náklady na bydlení. Doložen byl evidenční list pro výpočet úhrady za užívání bytu platný od 1. 12. 2019, podle něhož měl žalobce hradit celkovou částku 1 643 Kč měsíčně, a rozpis záloh vystavený dne 9. 7. 2019, podle něhož měl žalobce hradit zálohové platby na dodávky elektřiny a plynu v celkové výši 1 150 Kč měsíčně. Podle žalobce tak náklady vynakládané na bydlení představují součet uvedených částek, tj. 2 793 Kč, a nikoli částku ve výši 4 670 Kč stanovenou prvostupňovým správcem daně. Celková určující částka, kterou byl žalobce povinen doložit jako svůj minimální měsíční příjem, tedy podle žalobce činí 6 203 Kč. Dále žalobce zdůraznil, že hlavním zdrojem jeho příjmů je zaměstnání v Izraeli a podnikání je jeho vedlejší samostatně výdělečnou činností. Žalobce uvedl, že potvrzení o zaměstnání a o výši měsíčního příjmu ze zaměstnání již v rámci správního řízení předkládal. Sdělil, že jeho čistý průměrný příjem činí přibližně 110 000 Kč s tím, že příslušné doklady doloží během 14 dnů po opatření úředním předkladem do českého jazyka. Žalobce k odvolání předložil také výpis z pokladní knihy za období od 1. 1. 2019 do 31. 10. 2019, který je podkladem pro vypracování daňového přiznání za rok 2019. Žalobce zdůraznil, že jeho příjem z podnikání je stabilní a zvyšuje se každým rokem, má webové stránky v českém jazyce a rozrůstající se síť obchodních kontaktů a zákazníků, v České republice si pořídil byt, avšak nejistota ohledně jeho oprávnění k dlouhodobému pobytu mu brání rozvíjet jeho podnikatelskou činnost v plném rozsahu. Dále žalobce k odvolání předložil potvrzení ze dne 17. 4. 2019 o pracovním poměru na pozici krajského inženýra Zdravotní pojišťovny Klalit pro Distrikt Tel Aviv – Jaffa od 16. 6. 2014 s překladem do českého jazyka a výpis z izraelského bankovního účtu za období od 1. 1. 2019 do 4. 11. 2019. Z tohoto výpisu opět vyplývá, že žalobce i v citovaném období byl žalobci pravidelně měsíčně zasílán obdobný plat (zde konkrétně od částky 16 338 do částky 36 631 šekelů měsíčně; zároveň z účtu vyplývá aktuální zůstatek na účtu ve výši od 4 297 šekelů do 58 286 šekelů. V podání doručeném prvostupňovému správnímu orgánu dne 27. 11. 2019 žalobce předložil doklad o výši příjmů od izraelského zaměstnavatele za rok 2018 s překladem do českého jazyka, z něhož vyplývá zdanitelný příjem žalobce za období roku 2018 ve výši 392 691 šekelů.

25. Žalovaná následně vydala dne 6. 2. 2020 žalobou napadené rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedla, že prvostupňový správní orgán důvodně vycházel z výše normativních nákladů na bydlení, jenž činí 4 670 Kč, neboť žalobce neprokázal skutečné náklady na bydlení. Na náklady doložené až po vydání rozhodnutí prvostupňového správce daně se vztahuje koncentrace řízení uvedená v § 82 odst. 4 správního řádu, a tudíž k nim žalovaná nemůže přihlédnout. I kdyby k nim přihlédla, činil by úhrnný měsíční příjem žalobce stále méně, než byl povinen prokázat. Dále uvedla, že jelikož částka životního minima žalobce činila 3 410 Kč, měl žalobce jako minimální úhrnný měsíční příjem doložit částku ve výši 8 080 Kč. Při posuzování, zda žalobce tohoto příjmu dosáhne, mohl prvostupňový správní orgán vycházet pouze z žalobcem předloženého platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, neboť žalobce přes výzvu prvostupňového správce daně ze dne 22. 3. 2019 nepředložil doklady prokazující jeho aktuální příjem ze zaměstnání. Prvostupňový správní orgán tak správně zjistil příjem žalobce (4 333,50 Kč), který je nižší než nutný minimální úhrnný měsíční příjem. K dokladům, které žalobce předložil v odvolacím řízení k prokázání příjmů od zaměstnavatele v Izraeli, žalovaná uvedla, že k nim nemohla přihlížet s ohledem na výše zmíněnou zásadu koncentrace řízení plynoucí z § 82 odst. 4 správního řádu. K výpisu z pokladní knihy za období od 29. 4. 2019 do 31. 10. 2019 pak žalovaná uvedla, že z něj nevyplývá tzv. čistý měsíční příjem žalobce.

Žalovaná poukázala na skutečnost, že příjem cizinců žádajících o dlouhodobý pobyt musí splňovat určité minimální požadavky, aby žadatelé nebyli zátěží pro sociální systém České republiky a aby nedošlo k případnému zneužívání dávek. Žalovaná se po posouzení spisového materiálu plně ztotožnila s prvostupňovým správním orgánem, že úhrnný měsíční příjem žalobce nedosahuje zákonem požadované minimální výše finančních prostředků pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. K námitce žalobce, že vlastní na území České republiky nemovitost, žalovaná uvedla, že nemá povinnost posoudit nepřiměřený dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Pořízení nemovitosti na území České republiky, nemůže dle žalované ovlivnit skutečnost, že žalobce nesplňuje podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tedy nelze jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vyhovět. Závěrem žalovaná uvedla, že stav věci byl prvostupňovým správním orgánem zjištěn v souladu s § 3 správního řádu a byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce, neboť nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu.

26. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
27. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen předložit k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání *doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; (...).*
28. Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, je cizinec v řízení o pobytovém oprávnění povinen k žádosti doložit doklad o úhrnném měsíčním příjmu, jenž není nižší než součet částek životního minima cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení uvedených osob. Smyslem citovaného ustanovení je doložení finanční stability cizince po delší období směrem do budoucna, přičemž jím tvrzený a doložený příjem musí zohledňovat zákonem stanovenou výši úhrnného měsíčního příjmu a být tak dostatečný, věrohodný, stálý a pravidelný (nepostačí například jednorázové doložení skutečnosti, že žalobce k určitému datu disponuje konkrétní částkou finančních prostředků).
29. Z judikatury správních soudů vyplývá, že v řízení o žádosti (což je i nyní projednávaný případ) leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli; v případě nedoložení všech podkladů je třeba, aby správní orgán k doplnění podkladů vyzval cizince náležitou výzvou. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v jejím rámci je potřeba cizinci sdělit, jaké doklady správnímu orgánu předložil, zda jsou vyhovující a v jakém směru mají být doplněny. Soud na tomto místě připomíná, že žalovaná v rámci prvního odvolacího rozhodnutí (ze dne 28. 8. 2018) vytkla prvostupňovému správnímu orgánu, že s ohledem

na zahájení podnikatelské činnosti žalobce ke dni 21. 9. 2015 nemohl tento v době podání žádosti prokázat pravidelnost a dostatečnou výši svého příjmu z podnikání; vzhledem k tomu, že na území České republiky pobýval žalobce na základě víza k pobytu nad 90 dnů od 5. 9. 2015 a současně uvedl, že má i nadále příjmy ze svého zaměstnání v Izraeli, jeví se logické v době podání žádosti k prokázání příjmů předložením výpisu z účtu prokazujícím příjem plateb ze zaměstnání; pokud měl správní orgán prvního stupně pochybnosti o podnikatelské činnosti žalobce na území, mohl volit jinou formu zjištění skutkového stavu, která by mu umožnila vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě, a to například jeho výsledky podle § 169 zákona o pobytu cizinců. Ve výzvě prvostupňového správního orgánu ze dne 22. 3. 2019 je uvedeno, že nejčastější formou dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem cizince mohou být zejména v případě příjmů zaměstnance potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí, případně za poslední 3 kalendářní měsíce; vhodné je také doložit originál nebo ověřenou kopii platné pracovní smlouvy. V uvedené výzvě správní orgán neinformoval žalobce, zda jím předložené výpisy z bankovního účtu vedeného v izraelské bance, na něž druhostupňový správní orgán v citovaném rozhodnutí poukazoval v tom směru, že se jeví logické v době podání žádosti prokázání příjmů předložením výpisu z účtu prokazujícím příjem plateb ze zaměstnání, bude akceptovat či nikoliv. Z těchto dokladů (předložených žalobcem v rámci celého řízení celkem 3x - jak je uvedeno shora, ve spojení s potvrzením o zaměstnání - předloženo žalobcem 2x, poprvé již dne 14. 1. 2016, přitom jednoznačně vyplývá, že žalobce je konstantně po celou dobu řízení zaměstnán jako krajský inženýr zdravotní pojišťovny Klalit pro district Tel Aviv – Jaffa a že jeho pravidelný čistý měsíční příjem doložený výpisy z banky činí částky 12 775 až 17 669 šekelů (cca 89 000 – 123 000 Kč). Z přiložených bankovních výpisů za uvedená období rovněž vyplývá, že žalobce disponuje na uvedeném účtu bez výjimek nezanedbatelnými částkami. Skutečnost týkající se tvrzeného a dokládaného příjmu žalobce ze zaměstnání z Izraele byla potvrzena v rámci odvolacího řízení s tím, že žalobce dosáhl za zdaňovací období roku 2018 zdanitelného příjmu od svého zaměstnavatele v Izraeli částku 392 691 šekelů. Žalobce zároveň v rámci správního řízení doložil, že v květnu roku 2018 zakoupil byt v Brně, přičemž tento žalobce částečně financoval hypotečním úvěrem od Hypoteční banky a.s.

30. Soud nepochybně nutnost respektování ust. § 82 odst. 4 správního řádu, jenž stanoví, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V případě citovaného potvrzení o výši příjmů od zaměstnavatele v Izraeli se však jedná pouze o další doložení žalobcem již dokládaných příjmů a celkového finančního zabezpečení (viz předchozí odstavec), které vyplývá nejenom z inkasování pravidelných vysokých měsíčních čistých příjmů ze zaměstnání v Izraeli, ale i ze skutečnosti, že žalobce k nim dosahuje i správními orgány správně zjištěné výše příjmů z podnikání na území České republiky. Žalobce je natolik bonitní, že v roce 2018 zakoupil v České republice (Brně) byt a byl mu poskytnut hypoteční úvěr.
31. S ohledem na uvedené skutečnosti, s přihlédnutím k účelu citovaného ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců (jímž je zamezit situacím, aby cizinci nebyli zátěží pro sociální systém České republiky respektive, aby nezneužívali dávky státní sociální podpory, případně aby si neopatřovali prostředky na živobytí zakázanou činností) a dále i s přihlédnutím k délce žalobcem poukazovaného vedení předmětného správního řízení i pokynům žalovaného obsaženým v prvním odvolacím rozhodnutí směrem k

prvostupňovému správnímu orgánu (jak byly shora citovány) má soud za to, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce nemůže bez zohlednění uvedených skutečností obstát.

32. Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že veškeré skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, také doložil a nelze ani zjistit, že by uváděl v jakémkoli rozsahu nepravdivé či zavádějící informace. S ohledem na všechna uvedená fakta i na to, že zákon o pobytu cizinců neukládá přímo formu dokladu o úhrnném měsíčním příjmu, má soud za to, že by smysl ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců mohl být v dané věci naplněn.
33. Krajský soud v Brně zrušil proto napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové správní rozhodnutí, přičemž v dalším řízení bude na správních orgánech, aby při výpočtu úhrnného měsíčního příjmu žalobce vycházely mimo jiné i ze shora citovaných podkladů – resp. na výzvu aktualizovaných podkladů. Na jejich základě pak dojde k posouzení, zda zjištěné skutečnosti svědčí o naplnění ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož účelem, jak již soud uvedl, je zamezit situacím, aby cizinci nebyli zátěží pro sociální systém České republiky respektive, aby nezneužívali dávky státní sociální podpory nebo si neopatřovali prostředky k pobytu nelegální činností. Doposud žalobcem předložené doklady svědčí o jeho pravidelném příjmu násobně překračujícím úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
34. K ostatním žalobním námitkám soud uvádí, že skutečnost, že v případě žalobce nebylo rozhodováno s dodržením pořádkové lhůty podle zákona o pobytu cizinců (ač žalobce, jak shora uvedeno, žádal, aby tento stav byl napraven) nezakládá samo o sobě nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované. Pokud jde o příjmy žalobce z podnikatelské činnosti, soud souhlasí s žalovanou, že podstatné ve věci je předložení platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018 a dalších souvisejících podkladů; v této souvislosti žalovaná i prvostupňový správní orgán správně vycházeli (pokud jde o příjmy z podnikání žalobce) z doloženého platebního výměru za období roku 2018, přičemž zjištěný úhrnný měsíční příjem žalobce za uvedené období činí správně částku 4 333,50 Kč. Rovněž je důvodné, že správní orgán vycházel z částky normativních nákladů na bydlení ve výši 4 670 Kč, neboť žalobce doložil skutečnou výši nákladů na bydlení (jenž je nižší) až v rámci odvolacího řízení, přičemž netvrdil ani nedokládal, že by se mělo jednat o doklad, který nemohl předložit dříve. Nicméně v dalším řízení je třeba již počítat s žalobcem doloženými doklady, respektive aktualizovanými na výzvu. K žalobcem předloženým výpisům z pokladní knihy za období od 1. 1. 2019 do 29. 4. 2019, respektive do 31. 10. 2019 a seznamu pokladních dokladů správní orgány uvedly, že z nich nebylo možné ověřit tzv. čistý měsíční příjem žalobce z podnikání. S tímto se Krajský soud v Brně ztotožňuje. Výpis z pokladní knihy či seznam pokladních dokladů nevypovídají nic o žalobcových výdajích na podnikání, ani o výši daně či o pojistném na sociální zabezpečení, dokládají pouze částečně jeho podnikatelskou činnost.
35. Na závěr krajský soud poznamenává, že je překonaný právní názor žalované, která v napadeném rozhodnutí (konkrétně k námitce žalobce, že si pořídil na území České republiky nemovitost) s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47 neshledala důvod posuzovat přiměřenost rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce, neboť žádné ustanovení, podle nichž byla žádost zamítnuta, tuto povinnost neukládá. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu plyne závěr, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, je třeba ji ke konkrétní námitce

posuzovat i v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Tato povinnost vyplývá z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 241/2020-29, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 2 Azs 169/2019-25, ze dne 12. 11. 2020, č. j. 7 Azs 450/2019-41, a ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 399/2020-31). K případné aktivaci zmíněného čl. 8 by však musel žalobce v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do svého soukromého či rodinného života. Teprve pak by se správní orgán s touto námitkou musel vypořádat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, publ. pod č. 10831/2019 Sb. NSS). Bylo tedy opět především na žalobci, aby přesvědčivě tvrdil a prokázal, že zamítnutí žádosti by představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromí a rodinného života. Otázkou, zda žalovaná pochybila či nikoli, když v předmětném řízení neposuzovala přiměřenost dopadů rozhodnutí od soukromého a rodinného života žalobce, se krajský soud nemohl věcně zabývat. Je tomu tak proto, že toto případné pochybení nebylo předmětem žalobních námitek. Za dostatečně konkrétní námitku vznesenou v tomto směru nelze dle krajského soudu považovat ani žalobní tvrzení, že žalobce na území České republiky vlastní nemovitost, a proto si lze jen stěží představit, že by zde z jeho strany docházelo k zneužívání sociálního systému.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností a úvah dospěl k závěru o nutnosti zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správního orgánu proto postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. rozhodl, jak je uvedeno ve výroku pod bodem I. tohoto rozsudku. O náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem II. a III. rozsudku) soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení před soudem proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, se zohledněním skutečnosti, že žalobce se práva na náhradu nákladů řízení vůči žalované vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. 1. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

